

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצולי השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פלג	שם פרטי: חנה
------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: לוי		בלועזית LOWY
שם פרטי איתו נולדתי: האנה	מין: נקבה	בלועזית HANNA
שנת לידה: 1924	ארץ לידה: אוסטריה	בלועזית VIENA
שם פרטי ושם משפחה של האב: אברהם לוי	שם פרטי ושם נעורים של האם: ג'ני לוי	
עיר לידה: וינה	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: וינה	ארץ המגורים: אוסטריה
שם פרטי ושם משפחה לפני המלחמה: לא סיימה את לימודיה (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) בגימנסיה Chejs Cymnaziuk	מקצוץ לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא) לא
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) VIENA במשך שנה אחרי פלישת הגרמנים ואז ברחה בקינדרטרנספורט לאנגליה		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו לא	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו לא	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: LONDON – אנגליה	תאריך השחרור: 1938 דצמבר	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה) לא	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת' לא	שנת עליה: 1945	במידה ועלית באניה, ציין את שמה "MATAROA"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1924 בווינה – אוסטריה, היינו אבא, אמא ושלושה ילדים. אמא – מורה לפסנתר, אבא סוכן של חנות מאוד גדולה שהסתובב בין הספקים שלה (ומכר להם בדים). אחי הגדול BERNARD (דב), אני – HANNH (חנה) – האמצעית ואחותי הקטנה ELZA (מיכל). לכל ילד יהודי הוסיפו עוד שם עברי, והוא נקרא על שם בני משפחה שנפטרו. דב נקרא על שם סבא של אמא ואני נקראת על סם סבתא שלי מצד אבא. היתה לנו דירה והלכנו לגן יהודי, דתי מאוד. היה גרוע – ישבנו כל היום וציינו והיתה שם סבתא שעזרה וכשלא התנהגנו יפה איימו עלינו שיכניסו אותנו ל"פח פחם". מאוחר יותר הלכתי לבי"ס יסודי יוצא מהכלל במשך ארבע שנים. השתייכנו לקהילה דתית וסבא שלי היה החזן (גם אפרים קריצ'ר היה שייך לאותה קהילה). את רוזי נוימן הכרתי כי הינו קונים בחנות שהיתה של אבא שלה וגרטי אורמן ז"ל היתה חברה שלי ושל מיכל ושיחקנו יחד בפארק. הכרתי גם את האח של אפרים קריצ'ר ושיחקנו יחד. היו לנו דודות שהיו מביאות לנו דברים טובים. גם בשבתות הלכנו לבי"ס, וביום ראשון היינו בבית. רוב האנשים בווינה היו קאתולים ואנטישמיות היתה חלק בלתי נפרד מהחיים שלנו. אח"כ נשלחתי לבי"ס יהודי וגימנסיה, למדנו עברית והיו לנו מורים יהודים לכל המקצועות האחרים. אני זוכרת שמאוד אהבתי את החגים, בעיקר את סוכות, סבא וסבתא שלי גרו בבית הקהילה מקדימה היה בית דירות והם גרו בקומה השלישית, בקומה השנייה הרב היה גר ובקומה הראשונה היה בית כנסת ובחצר בנו סוכה וכל הדיירים השתמשו בסוכה. שמו כסוי לסוכה כי כל המן היה גשם ותמיד אכלנו שם יחד עם הדודה של אבא שלי. אבא שלי והדוד אכלו בסוכה והנשים אכלו בקומה השלישית, אז היינו תמיד צריכות לפני כל מנה לרדת למטה לתת אוכל לגברים ואז עלולות למעלה לאכול. אהבתי לאכול דגים – רק את הפנים של הדגים, כופתאות מפירות, חמין בשבת שהבאנו ביום שישי לאופה והסיר היה קשור בחוט והוא הכניס אותו לתנור ובשבת באנו לקחת את הסיר שלנו שהיה מסומן, עוגות טורט... כל יום ראשון נסענו לטיול באוטובוס מחוץ לעיר.....

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

את אבא שלי עצרו בווינה וכששחררו אותו היה צריך לחתום שהוא עוזב תוך חודש את הארץ ואז הוא דרך אירופה – צ'כיה, הונגריה עד שהגיע לרומניה ושם בקונסטנצה הקהילה היהודית החזיקה אותם עד שבאו לקחת אותם לארץ היה לו קשה בדרך, ברודוס האוניה שלהם טבעה והם חיכו עד שהגיעה אוניה אחרת. היה לו מאוד קשה בארץ בת"א, אשתו בווינה והילדים באנגליה.

בימים אלו האנטישמיות גברה ואבא סיפר שהטרידו אותו בדרך, אחי היה מומחה כשראה קבוצה של נערים הוא התחבא ואז היטלר הגיע ביום בהיר אחד בבוקר ועל כל הבתים היו דגלים של נאצים וצלבי קרס וכל הצבא הגרמני היה ברחוב ולמחרת התחילו כל האיטורים נגד היהודים: "ליהודים אסור לשבת על הספסל הזה", גם בדרך לגימנסיה כל האוכלוסיה סבלה, לא רק היהודים, ביום ראשון היה מותר לבשל רק בסיר אחד, כדי לחסוך בדלק, ביום אחר אמרו ליהודים להחזיר את כל הכסף והזהב שלהם לנאצים. באחד הימים שלחו חלק למחנות מעצר. אסתר רייס יצאה מביה"ס וראתה את כל הרהיטים שהנאצים החרימו מהבית שלה ברחוב. לנאצים היו מגפיים גדולים שעשו רעש נורא ששמעו מרחוק, עד היום ניצולים נעמדים כשהם שומעים רעש כזה. המצב היה קשה והמבוגרים פחדו ללכת ברחוב והיה מחסור באוכל, כי הנאצים לקחו מהאוסטרים והעברו לגרמניה, נכנסו לחנויות והשתלטו עליהם ועל בתי הספר ובתי החולים והעיפו את כל היהודים שהיו בדרגות גבוהות (פרופסורים). באנגליה, באותו זמן, היה רב שהחליט שצריך לעשות משהו וביקש מהממשלה להוציא 10,000 ילדים (עשו את זה גם במלחמת העולם הראשונה, לקחו ילדים לאנגליה ואח"כ החזירו אותם). אז גם במקרה זה ההורים חשבו שככה יהיה. כשאמא שלי ראתה את המודעה "מי שרוצה לשלוח את הילדים לאנגליה שיתקשר אז אמא שלי רשמה את שלושתנו וקיבלנו תאריך בספטמבר שעלינו להיות ביום זה וזה. לפני הנסיעה שלחו אותי ואת אחי למשרד הפנים, בלוק ענק, ועמדנו שם מ-07:00-21:00 והתווספו סביב כל הבלוק אנשים, פתאום בא פקיד עם פרצוף רשע ומרושע, נכנס ואמר: "אהה... הלך לסוף התור והכניס את האדם האחרון שהגיע לתחילת התור ואף אחד לא העז לדבר, ככה דיכאו את האנשים. בסוף קיבלנו את המסמכים וחזרנו הביתה.

ב-19:00 בערב נתנו לנו הוראות מותר לקחת עד 20 קילו במזוודות, אסור לקחת כסף ותכשיטים, רק ילדים מגיל 7 עד 17. התכוננו והתארגנו והדודים משני הצדדים באו ונפרדו ממנו. אמא לקחה אותנו והלבישה אותנו ב-3 שכבות מכל דבר כי אי אפשר היה לקחת יותר מדי דברים. רק אמא ואבא נסעו איתנו לרכבת, מזג האוויר היה חשוך, גשם, שלג וקור ולא נעים. הגענו לתחנת הרכבת והיא היתה שחורה וישנה, היתה שם רכבת עם ארבע קרונות ומלא משפחות עם ילדים סביבם, חלקם בוכים גם הילדים וגם ההורים, חלק מהילדים רצו ושיחקו וצחקו – כ-200 ילדים. המראה זכור לי מאוד עמוק. עמדנו שם כ-3/4 שעה

וההורים אמרו לנו תהיו נחמדים, תתנהגו יפה למשפחות שתקבלו, תשמרו שבת וכשרות – לא שמנו לב שלהורים שלנו הפרידה קשה. פתאום היתה שריקה חזקה וצעקו כל הילדים לעלות לרכבת והיתה צרחה חזקה מצד הילדים וההורים שלא רצו להיפרד וההורים דחפו אותם לרכבת. הרכבת החלה לזוז וההורים ליד הרכבת הולכים ואומרים שלום ובכי וצהלה מעורבים. זו היתה הפעם האחרונה בה ראינו את אמא. התיישבנו ברכבת והתחלנו לריב על המקומות עד שהמדריכים הרגיעו אותנו והלילה הגיע. ולאט לאט הילדים נרדמו, היה רעש מונוטוני והרכבת קופצת. לידינו יושבה ילדה בת 7 שפשוט יושבה לא בכתה ולא דיברה, באו פקחים וכל אחד היה צריך להוציא את המסמכים. פתאום הילדה התחילה לבכות בכי מר ולא הבנו מה קרה. אחי הלך לקרוא לאחד המדריכים ואז המדריכה שאלה את הילדה מה קרה והיא סיפרה שאמא שלה נתנה לה יהלום והיא שמה אותו על אדן החלון וכשהפקחים עברו היהלום נפל לתוך המסילה של החלון ונעלם. נסענו יום שלם, נסיעה ארוכה והגענו לפרנקפורט, כדי לתדלק במשך שעתיים, ואז הרכבת נסעה לאחור וכולם נלחצו והרגיעו אותנו ואמרו לנו שזה רק כדי לחזור למסלול ואז הגענו להולנד והיו שם דודות שניסו להרגיע אותנו ואמרו לנו שנשמח שאנו בהולנד ולא בגרמניה. בהולנד ישנו לילה ולמחרת הרכבת עלתה על מעברת ונסענו לאנגליה. כשהגענו העבירו אותנו באוטובוס ל-LONDON, שם הגענו לבי"ס תיכון דתי ושם ישנו איזה 200 ילדים מכל הגילאים. הרעיון היה שיגיעו משפחות. לבחור ילדים לאימוץ – קראנו לזה שוק! יום אחד הגיעה גב' להמן, אמא של חנה מלאכי, יחד עם שפרה ויהודית האחיות הקטנות של חנה מלאכי ז"ל, ללמד אותנו.

אנשים ביקשו מה הם רוצים, ילד עם תלתלים ואנחנו הגדולים התחבאנו ונשארו, אז החליטו להקים הוסטל – מוסד לבנות. באותו רחוב הייתה ישיבה עם פנימייה לבנים, אחי הלך לשם ואני ואחותי היינו בהוסטל. הבתים בלונדון היו בעלי 3 קומות, וההוסטל היה בנוי משני בתים, אנחנו הגענו לשם ראשונים ועזרנו לילדים אחרים להתאקלם. יום אחד המטפלות לקחו אותנו לסיור בארמון המלך. לפני הארמון היו חיילים לבושים בבגדים יפים ומיוחדים רכובים על סוסים, ואז סידרו אותנו ללכת בזוגות לפני הכניסה לחצר הארמון. פתאום אחד הרוכבים רדף אחרינו ואמר למטפלת שאסור להיכנס בצורה מסודרת צריך להיכנס בצורה מפוזרת. כל יום לקחו אותנו למקום אחר, לקחו אותנו לחוגים, אותנו שלחו לחוגים באנגלית ואני ידעתי אנגלית די טוב. למדנו גם הבעה, כדי שנדע לדבר אנגלית טובה ואח"כ הלכתי לבי"ס טכני "Shorditch Technikel School" שם למדנו לתפור מעילים ומכנסיים. מיכל הלכה לבי"ס רגיל. כל בוקר הלכנו לבי"ס וחזרנו אחר הצהריים. המוסד התנהל בצורה מאוד קפדנית, והמנהלת היתה מאוד קפדנית כי היינו לא מסודרים. גם למדנו פסנתר והיתה לנו קרובה באנגליה אז מיכל ואני למדנו שם ואחרי בי"ס התחלנו לעבוד. אז פרצה המלחמה והתחילו להפיץ את לונדון ואנשים הלכו לישון ברכבת התחתית, ישנו ביחד אחד ליד השני עם אנשים זרים ובבוקר אנשים קמו ולא מצאו את הבית כי הוא נהרס, כך זה נמשך בערך 3 חודשים. יום אחד העיריה החליטה שאי אפשר להשאיר אותנו בלונדון ושלחה אותנו לצפון אנגליה ולעוד מקומות. יום אחד קיבלנו הודעה לבוא עם תיקים והיו שם אוטובוסים, אני לא זוכרת איזה ארגון זה היה וכל אחד קיבל עוגייה, צימוקים ופחית שתייה ונסענו בשיירה של אוטובוסים, אנחנו הגענו ל-Highwicomn ופיזרו אותנו למשפחות גויות – לא יהודיות, אני הגעתי למשפחה מאד נחמדה עם ילדה קטנה בת שנה ואב המשפחה אהב צמחים הוא שאל אותי והתלהב שאני ידעתי לטינית אז הוא נתן את שמות כל הצמחים שאני אתרגם. האישה היתה בלונדונית ופרימיטיבית, לא הייתי אצלם הרבה זמן ובביה"ס לא ידעו מה לעשות איתנו, אז שיחקנו כדורסל וכדורעף, יהדות לא היה שם ואחרי כמה חודשים (1/2 שנה) חזרנו ללונדון ואז הלכנו לעבודה כבר לא היינו בי"ס. עבדתי רחוק לאיט-אנד בבית חרושת של שמלות, שמלות פשוטות. קיבלתי ערימה של גזרי בדים והייתי צריכה לחבר מהם 10 שמלות ביום, שלחו אותם לאפריקה.

לילה אחד הגרמנים הפציצו את אזור התעשייה, בבוקר הכל היה הרוס ומאות עובדים הלכו לאורך הדרך לא אמרו מילה, לא צעקו. היכן שהיה בית החרושת היתה המנהלת והיא אמרה לנו לחזור אחרי שבוע וכשחזרנו לא היה זכר להפצצות וחזרנו לעבוד ונתנו לנו כסף וקינינו בגדים. ואז הגיע בחור מבני עקיבא שעשה לנו פעולות כל שבוע אבל לא בשבת, פעם בשנה היה מפגש של כל התנועה בברומסגרו, שם היה כמו קיבוץ, זו היתה הכשרה, שלחו אותי לשם בתור נציגה וחזרתי ונתתי דו"ח. בשמחת תורה היה לי יום הולדת שלחו אותנו לבית כנסת מסוים שם מתפללים יותר מהר, אבל היה בית כנסת יותר קטן בו היו מתפללים כמו בבית וחזרנו יותר מאוחר, הלכנו לשם ולא חיכו לנו עם האוכל וכשחזרנו שאלה אותנו האחראית "איפה היינו" אז אמרנו "שהלכנו לביה"ס הקטן יותר", אז היא אמרה "אמרתי לא ללכת לשם" ושלחה אותנו לישון בלי אוכל. אחרי זה החלטתי ללכת להכשרה ומיכל נשארה בהוסטל, היו שם רק צעירים והתחלתי לעבוד ולחיות שם, גם מריון ומייקל היו שם, נתנו לי ולעוד חברה לנקות את כל הבית הוא היה יפה, זה היה בי"ס לחקלאות, אבל רוב החבר'ה כבר הלכו למלחמה, סידרנו את המיטות של החבר'ה ובישלנו וכך עברנו את המלחמה. היו הפצצות כל הזמן מאוד שמחנו שהמלחמה נגמרה ולפני תום המלחמה פגשתי את יעקב והתחתנו, בחתונה היו רק חברי ההכשרה אחי ואחותי וגב' להמן וזהו.

מה קרה לאמא שלי?

לאמא שלי היה אח רווק ומבוגר שהיא לא יכלה להשאיר אותו לבד, אז הם עשו סידור שאבא שלי יסע קודם לארץ ישראל ומשם ישלח להם אשרת כניסה ואז קרו שני דברים:

1. אבא שלי הגיע רק אחרי 1/2 שנה
2. אמא ודוד שלי נשארו ביניה עוד 3 שנים והם נשלחו למחנה טריזינשטט ויום אחד הגיעה רכבת ואמא הלכה עם חברה שלה להגיד לה שלום ולנאצי שם היתה רשימה והיו חסרים לו אנשים אז הוא תפס את אמא שלי והעלה אותה לרכבת וכך היא הגיעה לאושוויץ שם היא נספתה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

אחרי המלחמה יעקב היה בין הראשונים שקיבלו אשרת כניסה לארץ, קיבלו 100 אשרות, אנחנו בבח"ד קיבלנו 50 אשרות והתנועה הציונית הקיבוצית קיבלה 50.

יום העלייה לארץ במוצאי שבת הלכנו לנמל בלונדון לעלות על האוניה, קיבלנו מתנה מהבח"ד, שמיכה ושעון ליעקב ועוד משהו. עלינו לאוניה נסענו דרך גיברלטר לנאפולי ושם אספו חיילים סקוטים שנעצרו ושחררו וגם הם באו איתנו ובנאפולי הם יצאו בשמחה. נאפולי היתה הרוסה מההפצצות והאונייה עמדה ולא זזה, התברר שבנמל היה משהו שחור עם לבן ומגן דוד ולאט לאט הדבר השחור התחיל לזוז לכיווננו ואלו היו בני אדם ובאמצע אמבולנס של מגן דוד אדום, לא ראינו את זה לפני כן, רק אמבולנסים עם צלבים, מסתבר שזה היה אמבולנס מיישראל שבא ואסף אנשים מהמחנות ולקח אותם בצורה בלתי ליגאלית אלינו (אנשים מבוכנוואלד) לא ניתן לתאר איך אנשים אלו נראו שלדים של אנשים עם פצעים על הפנים ורזים וחולים כל כך ועזרו להם להיכנס מהר לאוניה ובזהירות כדי לא לפגוע בהם והם היו בהלם שיש עוד יהודים במצב טוב והביאו את האנשים לרופא באוניה והרופא היה מזועזע ממצבם ויעקב עזר להם ותרגם להם. הנסיעה ארכה 10 ימים. לא ישבו גברים ונשים ביחד, בלילה שמעתי משהו נופל למים הסתבר שאחד הנאצים הסתנן מאחד המחנות על האוניה.

יום אחד אמרו שהגענו לחיפה ושנאסוף את מעט המיטלטלין שלנו והתרגשנו כל-כך. קיבלנו הוראה לעשות את הכל לאט כשהקצינים יעלו לבדוק את המסמכים כדי שייקח זמן וכשיצאנו שאלנו איפה הם האנשים מהמחנות שהצטרפו אלינו לנסיעה והסבירו לנו שבזמן שבדקו אותנו את הליגאלים לאט לאט הוציאו במהירות את הלא ליגאלים ואיכשהו אבא שלי שמע שאנחנו מגיעים הוא חיכה לנו ליד האוניה. אבא התרגש מאוד כי אנחנו לא נפגשנו במשך 7 שנים והכרתי לו את יעקב, לא היה לנו הרבה זמן איתו כי לקחו אותנו לעתלית לשבוע לסדר את המסמכים שמחנו לראות את החיילים הבריטיים ואז אחרי שבוע הגענו לטירת צבי עם חבר מהקיבוץ שבא עם משאית ועלינו כולנו עם המטלטלים, התלהבנו משוטרי יהודי. מחיפה לטירת צבי לקח לנו שעה וחצי לפחות.

אבא חזר לתל-אביב וגר שם וחי ממה שהוא קיבל מהמוסדות.

באנו לטירת צבי, קיבלו אותנו יפה, היה שולחן עץ, כף וסכין אחת לכל השולחן. צחקו עלינו כי היו לנו גרביים צבעוניות, כי הם לבשו כל השבוע חולצה וחצאית חאקי, מכנסיים חאקי (גברים) ובשבת חצאית כחולה ולימדו אותנו איך חיים באוהל, קיבלנו הכשרה באנגליה בחקלאות ולא הבינו איך אנחנו יודעים הכל. כמה מהחברה שהגיעו איתנו עזבו, אני עבדתי עם ילדים ויעקב עבד ברפת ובלול וקצת במטע. נסענו לבקר את אבא שלי וראינו באיזה מצב הוא נמצא וביקשנו מהמשק לתת לנו להביא אותו לקיבוץ והם הסכימו והוא היה ההורה הראשון והיחיד שם והוא עבד בתפירה ואח"כ נולד לנו תינוק (נחמיה) ואחרי 6 שבועות הוא היה צריך להיכנס לבית ילדים והוא היה שם עם 3 תינוקות בחדר קטן. כל יום היו שוקלים אותו לפני ואחרי הנקה כדי לראות כמה אכל, רופא ילדים היה מגיע פעם בכמה חודשים לבדוק את הילדים. היה מאוד חם לא היו הרבה עצים שיעשו צל ואני התחלתי לעבוד כמטפלת בכתה א'. ואז, ב-47' היתה התקפה על טירת צבי. הערבים תכננו את זה טוב טוב, היתה שמירה רבה כי היו הרבה ערבים לא ישראלים שלא אהבו אותנו. עבדתי עם איזה חברה מבוגרת. בתוך המקלחת היה קיר כפול ושם החביאו נשק, כי הבריטים אסרו עלינו להחזיק נשק והמקלחת היתה בבניין שהילדים ישנו וגם החביאו נשק בקש ולימדו את החברים מקטן ועד גדול להשתמש בנשק. מי שנסע לחיפה או לתל-אביב נשאר לישון שם, את אחד החברים הרגו בדרכו לתל-אביב, היו חיים יפים, הם עשו דברים חדשים שלא עשו לפני ובקושי באו לבקר כי היה מסוכן.

בהתקפה הערבים התחבאו בזיתים עד לפנות בוקר והלכנו לישון עם בגדים ונעליים, העירו אותנו ב-04:00 ואמרו שמתקיפים אותנו מכל הכיוונים. קיבלנו הוראה מהמפקד לתת להם להתקדם עד לשער ולירות עלינו ואז בהפתעה ירינו עליהם מכל הכיוונים בהוראת המפקד. אני הייתי המזכירה שלו ושלחו אותי לחזית והיינו בתוך בור ואמרו לנו להכניס כדור לרובה ואז אמרו לנו לא לירות כי אלו היו חברי קיבוץ אחר שבאו לעזור. חזרנו בצהריים לחד"א והיה שם אוכל מוכן מרק, עוף, כל האוכל. מתו הרבה ערבים והגופות שלהם היו מפוזרים ואז הבריטים באו ואמרו לנו לאסוף את הגופות, אז החברה אמרו לבריטים "לא, אתם תיקחו, לקחו פלטפורמה (עגלה שמחוברת לטרקטור) ועליהם הם העמיסו את הגופות.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

אבא שלי היה חולה לב ובגלל החום הוא לא יכל להישאר בטירת צבי בקיץ. אז קיץ אחד שלחנו אותו לדב לאשקלון וזה לא הלך אז שלחנו אותו למיכל ללביא. גם יעקב סבל מהחום אז באפריל 1959 עלינו ללביא כי פה היו לנו חברים מההכשרה, פה הילדים כבר ישנו בבית אז היינו צריכים 3 חדרים. הסלון היה חדר השינה שלנו וחדר לאבא וגם חדר לילדים, הבת הקטנה שלי עוד לא נולדה. בטירת צבי נולדו לי נחמיה, לאה וצבי חייתי שם 14 שנה ובלביא נולדה שושי. לנחמיה – 6 ילדים, ללאה – 5 ילדים, לצבי – 4 ילדים, ולשושי – 5 ילדים – יש לי 30 נכדים וכ-35 נינים!

ד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

המסר שלי:

להכיר אם יש סביבך דברים לא טובים (ממשל, או משפחה קרובה לא טובה) ולטפל בזה, ללמוד להסתדר גם אם קשה כי תמיד יש אנשים שסבלו או סובלים יותר ממך. דרך העבר לתכנן את העתיד כי אז יש המשך, ללמוד להסתדר עם השונה ולקבל את בני הזוג של ילדיך בלי ביקורת לעזור איפה שאפשר ולשתוק כשצריך זה מה שמחזיק את המשפחה לא להפסיק ללמוד לעולם.

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.